

(ΑΠ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΜΗΚΕΙΕ (ΚΕΦ. Β' 15)

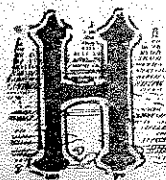
ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 370

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 17 ΙΟΥΛΙΟΥ 1961 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 622.952 : ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

ΟΙ ΜΕΓΙΣΤΟΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΕΧΘΡΟΙ

Μεγαλύτερα ίσως δοκιμασία αὐτοῦ τοῦ ἐκκλησιαστικῆς ἀγώνος δὲν εὐρίσκεται εἰς τὴν ἅντιστον ἀναμέτρῳσιν μὲ τὴν καινοτομίαν. Βεβαίως ἐκεῖθεν ἡ πίεσις εἶναι σκληρά. Δὲν εἶναι ἄλλωστε ἀμελητέα ποσότης ἡ καινοτόμος Ἐκκλησία. Ὅταν μάλιστα ἐπιτίθεται ἐκ τοῦ ἀσφαλτοῦς ἐχούσῃ τὴν διπλὴν θωρά-

κισιν τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας εἶναι σφάλμα νὰ υποτιμᾶται ἡ δύναμις τῆς. Ἄν κάτι ἔχη στηρίζει ἐπὶ δεκαετίας τώρα τὸ ἀγωνιστικὸν φρόνημα τοῦ πληρώματος τῆς ἐκκλησίας μας τοῦτο εἶναι ὁ ἐμπνεόμενος ὑπὸ τοῦ Κυρίου πνευματικὸς ἡρώϊσμός. Εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν καὶ ὑμᾶς διώξουσιν. Ἄνευ αὐτοῦ θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ ριζοβολήσῃ ὁ πολυπλάγκτος αὐτὸς ἀγών. Διό-

τι οἱ ἀντορθόδοξοι ἀνεμοὶ πνέουν καταγιστικὸν ἀπὸ ὅλας τὰς διευθύνσεις. Οὐδεὶς ἀπὸ τοὺς ἀπειρούς·ισμούς (μασσονισμούς, χιλιασμούς, προτεσταντισμούς κ.λ.π.), εἶδεν μὲ συμπάθειαν τὸν ὀρθόδοξον αὐτὸν ἀγῶνα. Διότι πάντες οὗτοι πλαστογραφοὶν, παραχαράσσουσιν καὶ ἐκφυλλίζουν τὴν πάνταγνον οὐσίαν τοῦ Εὐαγγελίου.

Καὶ ὅμως ἡ μεγαλύτερα καταγίγῃς εἶναι ἄλλη. Φαινομενικῶς ὁμιλεῖ τὴν ἰδίαν γλῶσσαν μὲ ἡμᾶς, δανειζέται τοὺς ἰδίους λόγους καὶ ἐνδύεται τὸ αὐτὸ πνευματικὸν ἐνδυμα. Οὗτοι ὅμως ἐξῆλθον ἐξ ἡμῶν ἀλλ' οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν. Φορεῖς πνευματικῶν μικροβίων ἔπεσαν ὡς κατάρρα καὶ θανατηφόρος πανώλης εἰς τὸ αἰμόφυρτον σῶμα αὐτοῦ τοῦ ἀγώνος. Ἐσπείραν θύελλας καὶ ἐθέρισαν κεραυνούς. Ἦναψαν τὸ ἀδελφάγον

πύρ τῶν ἐρίδων, τῶν διχοστασιῶν καὶ τῶν ἐμφυλίων πνευματικῶν σπαραγμῶν.

Ἐποδοπάτησεν τοὺς Ἱ. κανόνες, ἐξέθεσαν τὴν ἱερότητα αὐτοῦ τοῦ ἀγώνος καὶ ἐπαίξαν τὸ παγνίδιον τῶν ἐχθρῶν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐὰν ἡ τελευταία ἔχη τοιοῦτους φίλους, τί νὰ τοὺς κάμῃ τοὺς ἐχθρούς.

Εἶναι κοινὸν μυστικὸν σημεῖον τὸ πολυχρόνιον μαρτύριον τῆς Ἐκκλησίας τῶν ΓΟΧ. Βασανισ-

ταὶ τῆς ὑπῆρξαν οἱ δῆθεν ὑπέρμαχοι τῶν Ἱ. Κανόνων. Ἐμφανιζόμενοι βασιλικῶτεροι τοῦ Βασιλέως κατεστρατήγησαν καὶ ἐδολοφόνησαν τὸ κάλλος τῆς Ὁρθοδοξίας. Μετέτρεψαν τὴν εὐσέβειαν εἰς πορισμὸν. Ἐξήμεσαν τὴν δηλητηριώδη χολὴν τῶν ἐρπετῶν ἐναντίων δυσθεωρήτων ἀναστημάτων ὡς τοῦ πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου. Ἐβιομηχανοποίησαν τὴν παραγωγὴν

*Τάφος ἀνεωγμένος ὁ λάρυξ αὐτῶν
ταῖς γλώσσαις αὐτῶν ἐδολοφύσαν,
ὡς ἀσπίδων ἀπὸ τὰ χεῖλη αὐτῶν
ὡν τὸ στόμα αὐτῶν ἄρας καὶ πυκρίας γέμει
ὡς οἱ πόδες αὐτῶν ἐκχέει αἷμα,
σύντριμμα καὶ ταλαιπωρία ἐν τοῖς ὁδοῖς
[αὐτῶν,*

*καὶ ὁδὸν εἰρήνης οὐκ ἔγνωσαν,
οὐκ ἔστιν φόβος Θεοῦ ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν.*

Ρωμ. 3, 13-18

ἀνδρῶν παριστανόντων τοὺς ἐπισκόπους. Ὑπεδαύλησαν τὸ μῖσος καὶ ὑπέκαυσαν τὰς ταπεινὰς φιλοδοξίας οὐτιδανῶν ρασσοφόρων. Εἰς τὰ ζοφώδη ἄντρα τῆς κακίας τῶν ἐδημιουργήσαν «σχολῆν» καὶ ἐξαπέλυσαν εἰς τὰς φλέβας αὐτοῦ τοῦ ἀγώνος εἰδικευμένους δολιοφθορεῖς ὡς ὁ Αἰῶλος τοὺς ταραχώδεις ἀνέμους ἀπὸ τὸν ἄσκον του.

Οἱ σκοτεινοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι ὑπῆρξαν ἡ μεγαλύτερα περιπέτεια τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἔνοι πρὸς τὸ βάθος καὶ τὸ εὖρος τῆς Ὁρθοδοξίας οὐδεμίαν ὀγιά ἰδέαν ἐφιλοξένησαν εἰς τὴν τεταραγμένην τὴν διάνοιαν, καὶ οὐδὲν χριστιανικὸν αἶσθημα ἐφώτισεν τὴν ἐσκοτισμένην ψυχὴν τῶν. Ἐκαρὰδόκουν μόνον νυχθημερόν· ἀλλ' ἀποτρέφουν νὰ ριφθῇ φῶς εἰς τὸ ἐλμᾶσσαν σῶμα τῆς

Ὁρθοδοξίας. Εἰς τὴν Ὁρθοφροσύνην καὶ τὴν πνευματικὴν ἰσορροπίαν τῆς Ἐκκλησίας ὅπως τὴν ἐξέφραζεν ἡ χάραξις τῶν ὁρίων ἀπὸ τὴν διάνοιαν τοῦ ἀειμνήστου πρ. Φλωρίνης, αὐτοὶ ἀπὸ τῶν μετ' ὕστερικὰς κράυγας μαινομένων ἀγρίων. Ὁμίλουν μὲ συμβολικὸν καὶ χρησμολογικὸν ὄφος. Παρίστανον τὴν Οἰκουμένην Σύνοδον καὶ εὗρισκον ἑαυτοὺς μόνους ἀρμοδίους διὰ νὰ ἐρμηνεύουν τὴν οὐσίαν αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνος.

Ἡ ἀμάθεια ὅμως αὐτὴ ἐπληρώθη πολὺ ἀκριβὰ ἀπὸ τὸν ἱερὸν αὐτὸν ἀγῶνα.

Σήμερον μὲ δυσκολία ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ ὁμιλήσῃ διὰ τὴν ἀγίαν ὑπόθεσιν τῆς ὑπερασπίσεως τῶν παραδόσεων. Διότι μὲ δυσκολία γίνεται ἡ διάκρισις τῶν ἰδεῶν ἀπὸ τὰ πρόσωπα ποὺ λοχυρίζονται ὅτι εἶναι φορεῖς τῶν.

Ἡ ἀδυναμία αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων νὰ εὐρεθοῦν ἔστω καὶ πρὸς στιγμὴν εὐθυγραμμισμένοι μὲ τὴν ὑγιὰ καὶ ὀρθοτομοῦσα μερίδα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., καὶ ἡ ἐκ νεότητος ροπή αὐτῶν ἐπὶ τὰ πονηρὰ τοὺς καθιστᾷ μεγίστους κινδύνους διὰ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ λέγομεν τοὺς καθιστᾷ διότι αἱ ἐπιβιώσεις τῆς ἀρνητικῆς καὶ δολίας τακτικῆς τῶν ἔχουν καταστρέψει πλέον ὀλοσχερῶς τὴν αὐτογνωσίαν τῶν καὶ ἔχουν διαστρέψει τὸν χαρακτῆρα τῶν ὥστε ν' ἀποτελοῦν σήμερον δακτυλοδεικτούμενα παραδείγματα πρὸς ἀποφυγὴν.

Καὶ ἡ ἀπλὴ πλέον ἀναφορά τοῦ ὀνόματος τῶν προσώπων αὐτῶν κατήντησε νὰ σημαίνει ὕβριν. Τόσον ἔχουν ἀποκηρυχθῇ ἀπὸ τὴν συνείδησιν πάντων τῶν ὀρθοδόξων.

Θὰ ἦτο λοιπὸν ἡ ἀσυνέπεια καὶ ἀνακολουθία πρὸς τὴν δυναμιστικὴν τακτικὴν τῶν ἀντὶ τὸ σημερινὸν βῆμα τῆς ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. πρὸς τὰ πρόσω τὸ ἐχαιρέτιζον ὡς εὐδαίμων γεγονός. Δὲν ἐχρειάζετο νὰ ἔχῃ κανεὶς προφητικὸν χάρισμα διὰ νὰ προῖδῃ τὰς λυσσαλέας ἀντιδράσεις τῶν. Διότι τὴν ἀρνητικὴν καὶ ἀναιρεπτικὴν πολιτείαν τῶν τῶν ἔχουν θηλάσει ὡς μητρικὸν γάλα ἐξ' ἀπαλῶν ὀνύχων. Διότι κάθε ἀκτίς φωτός εἰς τὴν συγκεχυμένην ἐκκλησιαστικὴν κατάστασην ποὺ ἐπικρατεῖ εἰς τὸν τόπον μας ἀποκαλύπτει τὴν παρασιτικὴν τῶν ὑπαρξιν. «Πᾶς ὁ φαῦλα πράσσων μισεῖ τὸ φῶς καὶ οὐκ ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς ἵνα μὴ ἐλεγχθῇ τὰ ἔργα αὐτοῦ». Διότι ὅταν ἀνέρχεται εἰς δύνσμιν καὶ ἀκτινοβολίαν ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. καταβαράθροῦται ἡ κουφώτης καὶ ἀλαζωνεία τῶν. Δι' αὐτὸ καὶ ἡ ἀνάδειξις κανονικοῦ ἡγέτου μας ἔθεσε εἰς κίνησιν τὸν μηχανισμόν τῶν ὑστερικῶν ὁλῶν. Ὁ διαφαινόμενος τερματισμὸς τῆς ἀσυνδοσίας τῶν τοὺς κατετρόμαξεν. Ἔτσι ἄλλωστε τρομάζουν ὅλα τὰ ἐπιβλαβῆ νυκτόβια τρωκτικὰ ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Προσεπάθησαν νὰ διασωθοῦν ἐκ τοῦ πνιγμοῦ δραττόμενοι ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν τοῦ Ἀναστασίου. Ἐνόμισαν ὅτι μὲ τοῦτο κλονίζουσιν ἐν γεγονός (διὰ τὸ ὅποιον καὶ οἱ ἴδιοι εἶναι βέβαιοι) τὸ ὅποιον οὐδὲν ἔγγραφον ἡμπορεῖ ν' ἀρνηθῇ. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τοὺς χρειάζεται εἰς τὴν περιστάσιν εἶναι τὸ ὑποκριτικὸν καὶ ψευδὲς

συμπέρασμα μὲ τὸ ὅποιον θὰ καλύψουν τὴν ἡθικὴν τῶν γυμνότητά. Ἡ ἀντοχὴ ὅμως τοῦ ψεύδους διαρκεῖ ὅσον καὶ τὰ ρόδα. Τὰ ψευδῆ συμπεράσματα τὰ ὅποια ἐγκατασπείρουν μετὰ τοῦ πληρώματος τῆς ἐκκλησίας (ὡς ὁ μυθικός Κάδμος ἔσπειρε τοὺς ὀδόντας τοῦ δράκοντος) μὲ τὴν κρυφίαν ἐλπίδα νὰ προκαλέσουν ἀναταραχὴν γεννῶνται νεκρά.

Ἄν ὅλος αὐτὸς ὁ θόρυβος ἀποκλύπτῃ ἐν ψεύδος τοῦτο εἶναι τὸ ἰδικὸν τοῦς. Ὁμοιοῦν μὲ τοὺς πνιγομένους καὶ ἐπιχειροῦν νὰ συγκατηθοῦν ἀπὸ τὰς τριχὰς τῆς κεφαλῆς τῶν, μὲ τοὺς θνήσκοντας ποὺ καλύπτουν τὸν ἐπιθανάτιον ρόγχον διὰ θορυβῶδων σπασμῶν, μὲ τοὺς ἀδίκους ποὺ τὰ ἐπιχειρήματά τ' αὐτῶν ἐξαντλοῦνται εἰς ἀνάρθρους κραυγὰς.

Πέραν ὅμως καὶ ἐπ' αὐτὴν τὴν δυσώνιμον περιοχὴν τῶν λιμναζόντων ὕδατων ἐντὸς τῆς ὁποίας κράζουν οἱ ἄσπονδοι φίλοι τῆς ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἐκτείνεται ἡ μεγίστη περιοχὴ τοῦ ὀρθοδόξου πνεύματος. Εἶναι ὅλον αὐτὸ τὸ πᾶννον καὶ ἄδολον πλήρωμα τῆς Ὁρθοδοξίας, ἡ ἀνώνυμος στρατιὰ τῶν ζηλωτῶν τῆς Παραδόσεως ἡ ζύμη τοῦ φυραματος καὶ τὸ ἄλλας τοῦ κ. λ. ν. Ὅλοι αὐτοὶ ἱερεῖς μοναχοὶ καὶ λαϊκοί, ποὺ ἔχουν γευθῇ τὸς πικροὺς καρποὺς τῶν διχοστασιῶν, ὑψώνουν σήμερον τὸ ἀνάστημά τῶν ὡς προσιατευτικὸν τεῖχος γύρω ἀπὸ τὴν ἡγεσίαν αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνος. Γνωρίζουν ὅτι δὲν ἀρκεῖ νὰ ἀδιαφορῇ κανεὶς διὰ τοὺς δολιοφθορεῖς τῆς πνευματικῆς ἐνότητος. Αὐτὸ εἶναι ἀρνητικὴ στάσις. Ἡ θέσις ἐγκείται εἰς τὴν συσπείρωσιν καὶ περιφρούρησιν τῶν ὀρθοδόξων κατακτήσεων. Γνωρίζουν ἐκεῖνο ποὺ ἐπεσημάναν ἐν ἀρχῇ, ὅτι δηλ. ἡ μεγαλυτέρα δοκιμασία αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνος δὲν εἶναι ἡ ἀντιμέτωπος μὲ τὴν καινοτομίαν. Οἱ παντὸς εἶδους δαιμονιζόμενοι, παράφρονες ἐκμεταλλεῦται καὶ ἐγωπαθεῖς ἔχουν ταλανίσῃ πολὺ περισσότερον τὴν ἱερὰν αὐτὴν ὑπόθεσιν. Καὶ σήμερον αἱ προθέσεις τῶν εἶναι λίαν διαφανεῖς χρειάζεται δὲ νὰ ἔχῃ νὰ λάβῃ διαζύγιον κανεὶς μὲ τὴν λογικὴν διὰ νὰ μὴ ἀντιλαμβάνεται τὴν σκοπιμότητα τῆς πολεμικῆς ἐναντίον τῆς ἡγεσίας μας. Ὁ μῦθος τῆς ἀλώπεκος ποὺ ἐστερεῖτο οὐράς καὶ ἠγωνίζετο νὰ πείσῃ τὰς ἄλλας νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὸ περιττὸν βάρος εἶναι λίαν διδακτικὸς καὶ ἐπίκαιρος.

Δυστυχῶς διὰ τοὺς θλιβεροὺς ὑπονομευτὰς ἡ ἐποχὴ μας δὲν εἶναι πρόσφορος εἰς τὰς ραδιοσυγῆς τῶν. Χάσμα μέγα ἐστήρηται μετὰ ἡμῶν καὶ αὐτῶν. Καὶ τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. κάθε ἄλλο παρὰ ἀκούει τὰς σειρήνας τῆς πνευματικῆς ἀναρχίας. Διότι ἔχει συνειδητοποιήσει ὅτι μετὰ τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν ἡ στάσις τοῦ προδικάζει τὴν πτώσιν ἢ τὴν ἀνάστασιν αὐτῆς τῆς ἱερᾶς ὑποθέσεως. Ἡ σταθερότης τοῦ φρονήματος καὶ ἡ πειθαρχία εἰς τὰς ὀρθοδόξους γραμμὰς εἶναι μῆτηρ τοῦ θριάμβου. Ἡ εὐθύνη πίπτει εἰς τοὺς ὡμούς ὁλων ὁμοῦ καὶ ἐνὸς ἐκάστου ἰδιαιτέρως.

Στάμεν καλῶς.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΣ
ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Π ρ ό σ

Τὴν Α. Ε. Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως, τὴν Α. Ε. Ἀντιπρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως, τὴν Α. Ε. Πρόεδρον τῆς Βουλῆς, τὴν Α. Ε. Ὑπουργὸν Προεδρ. Κυβερνήσεως, τὴν Α. Ε. Ὑπουργὸν Θρησκευμάτων καὶ Ἑθν. Παιδείας, τὴν Α. Ε. Ὑπουργὸν Ἑσωτερικῶν, τὴν Α. Ε. Ὑπουργὸν Δικαιοσύνης, τὴν Α. Ε. Ὑπουργὸν Βορείου Ἑλλάδος, τὰς Α. Ε. Ἀρχηγούς Κομμάτων, τοὺς Ἀξιότιμους κ. κ. Βουλευτάς καὶ τὸν Ἡμερήσιον Ἑλληνικὸν Τύπον.

«Περὶ ἐφαρμογῆς ἰσχύοντος Ν. Α. 18)25 Ἰανουαρίου 1923 «Περὶ τοῦ νέου Πολιτικοῦ ἡμερολογίου καὶ καταργήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 45)1951 πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου».

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

2) Διότι τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, ἐνόπιον τοῦ ὁποίου ἤχθη πρὸς κρίσιν ἡ παράνομος αὐτῇ πρᾶξις, ἐχαρκτήρισε ταύτην ὡς **μὴ ὑπαγομένην εἰς τὸν ἔλεγχόν του**, διὰ τὸν λόγον ὅτι **στερεῖται ἐπιτελεστικοῦ χαρακτήρος καὶ ὡς ἐνέχουσα προγραμματικὰς ἐπαγγελίας τῆς Κυβερνήσεως ὡς τοιαύτης καὶ οὐχὶ ὡς Διοικητικῆς ἀρχῆς.**

3) Διότι καίτοι ἡ ἐν λόγῳ Κυβερνητικῇ πρᾶξις, περιέχει προγραμματικὴν ἐπαγγελίαν, ἐν τούτοις ἐξετελέσθη ὥσει **Διοικητικῇ πρᾶξις** ἥτοι τὸ σφράγισμα τῶν Ναῶν, ἡ βιαία διλύσις τῶν πιστῶν καὶ δὴ ἐν ὥρᾳ κατανυκτικῆς λειτουργίας καὶ ἐκκλησιασμοῦ, ὁ ἀποσηματισμὸς κ.λ.π. πράξεις αἰτινες ἀποτελοῦν **παραβάσιν θεμελιωδῶν Συνταγματικῶν θεσμῶν**, ἀναγόμεναι εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῆς Δικαιοσύνης.

4) Διότι τὸ δικαίωμα τοῦ συνεταιρίζεσθαι καὶ συνόχεσθαι, πρὸς θρησκευτικούς σκοπούς, ὑπάρχει ἰδίως εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς πνευματικῆς κινήσεως ἐν γένει καὶ συνδέεται πρὸς τὴν προσωπικὴν ἐλευθερίαν, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 10 καὶ 11 τοῦ Συντάγματος.

5) Διότι ἡ ἀρχὴ τῆς ἐλευθέρας τελέσεως τῆς λατρείας, εἶναι πρακτικῶς σπουδαιότης, μεγαλυτέρα καὶ αὐτῆς ἔτι τῆς θρησκείας καὶ ἐκκλησίας, δοθέντος ὅτι πᾶσα θρησκεία εἰς τὴν λατρείαν τῆς, ἀποδίδει μεγάλῃ σημασίαν, δι' ἣν αὕτη ἐκτὸς τῆς Συνταγματικῆς προστασίας, τῆς ἀπολαμβάνει ἐν τῇ γενικῇ ἐννοίᾳ τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας, οἷτως κατοχυρώνεται διὰ τῶν διατάξεων τῶν ἀρθρῶν 1 καὶ 2 παρὰρ. 3 καὶ 4, ἡ δὲ ἐξασφάλις τῆς ἐλευθέρας ἐκτελέσεως τῶν θρησκευτικῶν καθήκοντων, **ἀποτελεῖ ὑποχρέωσιν τοῦ Κράτους.**

6) Διότι διὰ τοῦ δικαιώματος τῆς θρησκευτικῆς ἰσότητος, συναγομένου ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἀρθρῶν 1, 2 καὶ 3 τοῦ Συντάγματος, δηλοῦται ὅτι δὲν δύνανται ἐπὶ ἴσοις ὅροις **νὰ ὑφίστανται διακρίσεις** ἐν τῇ ἀσκήσει τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων, μεταξὺ τῶν Θρησκευτικῶν Κοινωνιῶν, ἡγουν εἰς τινὰς ἐκ τούτων νὰ ἐπιτρέπηται ἡ ἐλευθέρα ἀσκήσις τούτων, εἰς ἑτέρας δὲ νὰ ἀπαγορεύηται.

7) Διότι τὸ δικαίωμα ἀνεγέρσεως Ναῶν καὶ εὐκτηρίων οἰκῶν καὶ ἡ λειτουργία αὐτῶν, προέρχεται ἐκ τῶν δικαιωμάτων τοῦ συνόχεσθαι καὶ συνεταιρίζεσθαι διὰ θρησκευτικούς σκοπούς καὶ τοῦ δικαιώματος τῆς ἐλευθέρας ὁμαδικῆς τελέσεως τῆς λατρείας, ἐφ' ὅσον δὲν ἀντίκεινται εἰς τὰ χρηστά

ἤθη καὶ τὴν δημοσίαν τάξιν.

8) Διότι τὰ δόγματα τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου ἐκκλησίας καὶ αἱ Ἱερὰι παραδόσεις, εἶναι κατοχυρωμένοι ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 2 τοῦ Συντάγματος, διὰ τὸν περ ἀπαγορεύει πᾶσαν μεταβολὴν τούτων, διὰ τὸν λόγον ὅτι ταῦτα εἶναι αἱ θεμελιώδεις, αἱ βασικαὶ καὶ ἀμετάβλητοι ἐκεῖναι ἀρχαί, ἐφ' ὧν ἐδράζεται ἡ Χριστιανικὴ Θρησκεία.

9) Διότι ἡ ὑπὸ τῆς Κρατοῦσης ἐκκλησίας ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις, **περὶ μεταβολῆς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου**, εἶναι **ἄκυρος ὡς ἀντικειμένη εἰς Συνταγματικὴν διάταξιν καὶ εἰς ἀναγκαστικὸν περιεχομένον νομοθετικὰς διατάξεις** ἥτοι :

α) Διότι εἰσῆχθη κατὰ παρὰβασιν τῶν διατάξεων τοῦ ἀρθρ. 2 τοῦ Συντάγματος, ἀπαιτοῦντος τὴν θρησκευτικὴν ἐνότητα ὅλων τῶν Ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν, σαφῶς διαλαμβάνοντος ὅτι ἀπαγορεύεται πᾶσα ἐνέργεια ἥτις θὰ εἴχεν ὡς ἐπακόλουθον τὴν διάσπασιν τῆς ἐνότητος καὶ τῆς ἀρμονίας τῶν ἐν λόγῳ ἐκκλησιῶν καὶ τὴν μείωσιν τῆς θρησκευτικῆς δυνάμεως.

β) Διότι κατὰ τὸ ἀρθρ. 10 τῆς ἀπὸ 31)12)1223 ἀποφάσεως τῆς Ἐπαναστάσεως (ἰσχυοῦσης κατὰ τὸν χρόνον τῆς εἰσαγωγῆς) ἡ Ἐκκλησία ὑποχρεοῦται **ὅπως διατηρῇ τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς Κοινωνίας** μετὰ τῶν Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ τῶν λοιπῶν Πατριαρχείων καὶ Αὐτοκεφάλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Διὰ τῆς μεταβολῆς ὅμως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου, προδήλως διεσπᾶσθαι ἡ ἐνότης τῆς πίστεως, καθ' ὅσον ἔκτοτε οἱ ἀκίνητοι κ.λ.π. ἑορταὶ τελοῦνται κατὰ διάφορον χρόνον ὑπὸ τῶν Ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν ἀφ' ὧν ἡ ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος θεωρεῖται χωρισθεῖσα.

γ) Διότι ἡ ἐν λόγῳ ἀπόφασις **ἀντίκειται** εἰς τὴν ἐπίσης ἀναγκαστικὴν δικαίον διάταξιν τοῦ ἀρθρ. ἡ παρ. β' τοῦ Ν. Σ Α]1852 ἥτις ἀπαιτεῖ ὅπως αἱ ἐκδιδόμεναι ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας διατάξεις, αἱ ἀφορῶσαι τὴν λατρείαν, εἶναι σύμφωνοι πρὸς τὰ ἀνέκαθεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ κεκανονισμένα. Ἀνέκαθεν δὲ κεκανονισμένοι εἶναι ὡς πρὸς τὸ ἑορτολόγιον, ἡ δι' ἱερῶν κανόνων καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἐθίμων, ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων καὶ συνηθειῶν καθιερωθεῖσα ἀρχή, τελέσεως τῶν ἑορτῶν κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον.

(Συνεχίζεται)

Ο ΕΜΠΡΑΚΤΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ

Ἡ δράσις τῆς «Παναγίας Ὁδηγητρίας»

Τὸ εὐλογημένον Σωματεῖον «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια» ἀπὸ ἐτῶν τώρα ἀποτελεῖ γό-μον Κυψέλην τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης. Ἐπιδίδεται εἰς ἔργα φιλανθρωπίας, ἀνακουφίζει τὸν πόνον καὶ ἐνσταλάζει τὸ βάλσαμον τῆς παρηγορίας εἰς τοὺς πονεμένους ἀδελφούς. Ἄν δὲν προσ-κρούαμεν εἰς τὴν μετριοφροσύνην τῶσαν καὶ τό-σων ἐργατῶν τοῦ χριστιανικοῦ αὐτοῦ θερμο-κηπίου θὰ ἀνεφέραμεν ὀνομαστικῶς τὰς ἀξιε-παίνοους αὐτοὺς κυρίας καὶ δεσποινίδας ἀπὸ τῆς προέδρου μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου μέλους.

Ἡ τελετὴ τῆς ἐπενδύσεως τῶν 62 ἀπόρων

Οἱ παρευρεθέντες εἰς τὴν τελετὴν κληρικοὶ μας περι-στοιχοῦμενοι ἀπὸ ἑναν ὄμιλον ἐνδυθέντων παιδιῶν.

παιδιῶν κατὰ τὴν Κυριακὴν 3)16—7—61 εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ἀπέδειξε τὴν θερμότητα τῶν χριστιανικῶν αἰσθημάτων καὶ ἐδικαίωσε δι' ἄλλην μίαν φοράν τὴν ἀρι-στην φήμην τοῦ Σωματείου.

Ὁ χριστιανικὸς μόχθος καρποφορεῖ. Ἡ τε-λετὴ ἔλαβε χώραν εἰς ἀτμόσφαιραν χριστιαν-ικῆς ἐξάρσεως. Ὅχι μόνον οἱ παρευρεθέντες ἀλ-λά πάντες κατεχειροκρότησαν τὴν ὥραν ἐκδή-λωσιν. Κατωτέρω δημοσιεύομεν τὴν ἐμνευσμέ-νην ὁμιλίαν τοῦ Ἀρχιμ. Χρυσ. Κιούση:

Εὐλαβέστατοι Κυρίαί,

Ἀγαπητά μου παιδιὰ.

Ἐν πρώτοις θεωρῶ χρέος μου νὰ μεταφέρω εἰς τὴν εὐσεβὴ ὀμήγυριν πρὸς τὴν ὁποίαν ἔχω τὴν εὐν-χίαν νὰ ὀμιλῶ ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ σεβασμιωτάτου ἡμῶν Ποιμενάρχου τὰς Πατρικὰς εὐχὰς καὶ εὐλογί-ας Του διὰ τὴν εὐόδωσιν τοῦ Θεοσέπου τούτου ἔρ-γου, προσθέτων ἅμα καὶ τὰς ἐγκαρδίους τοιούτας τῆς ἐμῆς ἐλαχιστότητος.

Μὲ μεγάλην ἱκανοποίησιν παρίσταμαι μάρτυς τὴν στιγμήν αὐτὴν μιᾶς γνησίας χριστιανικῆς μυσ-ταγωγίας ἐνὸς ἀντιγράφου μιᾶς ἐξαισίας σκηνῆς, τοῦ Κυρίου μετὰ τῶν μικρῶν του φίλων, διὰ τοὺς ὁποίους τόσῃ συμπάθειαν καὶ ἀγάπην ἐπέδειξεν εἰ-πὼν τὸ «ἄφετε τὰ παιδιὰ ἔλθειν πρὸς με» καὶ ἐν-συννεγείᾳ ἐπέστησε τὴν προσοχὴν μας εἰπὼν ὁρᾶτε μὴ καταφρονήσητε ἐνὸς τῶν μικρῶν τούτων δέχομαι δὲ ὄχι ἄνευ συγκινήσεως τὴν θερμουργὸν ἀκτινοβολίαν τῆς ἐμπράκτου ἀγάπης σας πρὸς τὸν πλησίον ὡς αὐ-

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΜΑΣ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΥΘΥΝΗ

Δύο βασικά ἐρωτήματα σχετικὰ μετὰ τὴν εὐθύνην μας ἐναντι τοῦ περιεχομένου τῆς ὀρθοδοξίας ἐκλει-σαν τὶς προχθεσινὲς σκέψεις μας.

Τὸ ἓνα ἦταν ἡ ἀντάξια ἀπολαμβάνουμε τὴν μυσ-τηριακὴ χάριν τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ τὸ ἄλλο ἂν στεκόμαστε ὅσο πρέπει φρονεοὶ ἀκοίμητοι διὰ τὴν διαφύλαξιν τοῦ οὐράνιου αὐτοῦ θησαυροῦ.

Ἀνάμεσα στὰ δύο αὐτὰ ἐρωτήματα, ποὺ κατὰ βάσιν συνιστοῦν οὐσιώδεις αἵτημα κάθε ὀρθοδό-ξου χριστιανοῦ ὅλων τῶν ἐποχῶν, ὑπάρχει ἀσφαλῶς μιὰ ἐσωτερικὴ σχέση. Ὅλοι βέβαια, ξεκινῶντας ἀπὸ τὸ θεμελιώδες μυστήριον τῆς θείας βαπτίσεως, μόλις γνωρίσουμε τὸν κόσμον αὐτόν, συνδεόμεθα μετὰ τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν καὶ τὴν βάσιν τοῦ θρησκευτικοῦ βίου μας.

Στὴν πορεία ὁμως τῆς ζωῆς, μετὰ τὸς τόσο ποικί-λες μορφές τῆς, ἔρχονται στιγμὲς ποὺ ἐναντι αὐτοῦ τοῦ θεμελίου τῆς πίστεώς μας—τῶν μυστηρίων—χάνουμε τὸν ἔλεγχον τῆς συνειδήσεώς μας, μετὰ ἀποτέ-λεσμα νὰ φθείρουμε τὴν ὅλην μας θρησκευτικότητα.

Καὶ νὰ τὸ ἐρώτημα : Ἀνάμεσα στὴν τυπικὴ ἐπι-τέλεση τῶν θρησκευτικῶν μας καθηκόντων ἀφ' ἐνὸς καὶ στὰ ἔργα μας ἐν γένει, ἀφ' ἑτέρου, ὑπάρχει ἡ ἀναλογία ἐλεγχόμενη μετὰ τὰ ἀντίστοιχα ἠθικὰ κρι-τήρια; Δηλαδή μετὰ τὰ καθημερινὰ ἔργα μας εἴμαστε ἢ ὄχι ἄξιοι νὰ ἀπολαμβάνουμε τὴν θεία χάριν τὴν ὁποίαν τόσο συχνὰ ἐπικαλούμεθα μετὰ τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας; Γιατὶ εἶναι αὐτονόητον ὅτι παρὰ τὴν ἀναμφισβήτητη μυστηριακὴ χάριν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ θεία χάρις εἶναι, ὅπως ὅποτε, καρ-πὸς ἠθικοῦ ἀγῶνος τοῦ πιστεύοντος, καρπὸς πί-στεως, ἢ ὁποῖα ἄνευ ἔργων ἀγαθῶν εἶναι νεκρά, δη-λαδή ἀνύπαρκτη.

Πολλὲς φορές νομίζουμε ὅτι μποροῦμε νὰ ζοῦμε καὶ νὰ συμπεριφερόμεθα τυχαῖα, νὰ κάνουμε ὅσες ἀτασθαλίες θέλουμε στὴν ζωὴ καὶ ὕστερα νὰ κατα-φεύγουμε ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς Ἐκκλησίας καὶ μετὰ τὴν ἐπιτέλεση τοῦ ἐνὸς ἢ τοῦ ἄλλου μυστηρίου θὰ «συν-χωρηθοῦν οἱ ἁμαρτίες μας». Πολλοὶ τὸ πιστεύουν καὶ τὸ ἐφαρμόζουν συστηματικῶς. Καὶ ὁμως αὐτὸ εἶ-ναι οὐτοπία.

Ἡ θεία χάρις εἶναι ἡ «πύρινη γλῶσσσα» τοῦ Θεοῦ ποὺ δὲν γνωρίζει συμβατικότητες καὶ πού, προπαντός, ἀγνοεῖ τελείως τὶς σχολικότητες, τὶς

τὸς οὗτος ὁ Κύριος ἐνέπνευσε καὶ ἐνεσάρκωσεν ἐπὶ γῆς.

Διότι τοιαύτας στιγμὰς καὶ μόνον, ὁ ἄνθρωπος τίθεται ἐνώπιος ἐνώπιω μὲ τὸν ἐμπράκτον καὶ κοσμοσωτήριον χριστιανισμόν. Εἰς τοιαύτας στιγμὰς εἰσπνέει τὸ εὐωδὲς ἄρωμα τῆς ἀγάπης, ἀνέρχεται τὴν κλίμακα τῆς πνευματικῆς μεταρσιώσεως, ἀπορρίπτει τὸ ἄχθος τοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ πετοῦται ὑπὸ τῆς φιλαλληλίας.

Μόνον ὅστις θὰ διασκελίσῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ καὶ θὰ πορευθῇ πρὸς τὸν πλησίον ἔχει ὀφθαλμοὺς διὰ νὰ βλέπῃ τὸν κόσμον εἰς τὰς πραγματικὰς του διαστάσεις, μόνον ἔκείνος ποὺ θὰ πλησιάσῃ τὸν συνανθρώπῳ του, τοῦ ὁποῖου θὰ ὁμιλήσουν τὰ φιλάνθρωπα χέρια του, ἔχει καρδίαν τὸ μυστικὸν τῆς ἀληθινῆς εὐτυχίας. Γνωρίζομεν ἄλλωστε πόσον ἀπόθεμα φιλανθρωπίας καὶ ἀλτροϊσμοῦ ὑπάρχει εἰς τὰ θεμέλια τοῦ ἑξαισίου οἰκοδομήματος τῆς ὀρθοδοξίας.

Γνωρίζομεν τὸ ἔργον τῶν ἀποστόλων, τῶν Πατέρων τῶν Μοναζῶν, οἱ ὁποῖοι ἐξώδενσαν τὰ πάντα διὰ τὸν συνάνθρωπὸν τῶν καὶ διὰ τοὺς ἑαυτοὺς τῶν δὲν ἐκράτησαν παρὰ τὴν πτωχείαν καὶ τὸ ὀνειδισμόν τοῦ Χριστοῦ· ἐξ ἀντιθέτου δέ, γνωρίζομεν τὰ αἰτία τῆς κακοδαιμονίας αὐτοῦ τοῦ κόσμου.

Ἐὰν καθεὶς ἔπραττε τὸ ἀγαθόν, δυστυχεῖς δὲν θὰ ὑπῆρχον, ἔλεγεν ὁ μέγας Χρυσόστομος.

Ὁ Χριστιανισμὸς λοιπὸν ἐπαγγέλλεται καὶ δεικνύει τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου ἐμπράκτως.

Οἱ ἄνθρωποι ὅμως ἐθελουφλοῦν καὶ ρίπτονται ἀκαδέκτως εἰς τὸν ἀδυσώπητον ἀγῶνα τῆς φιλαντίας, τοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ τῆς ψυχικῆς διαστροφῆς.

Ἡ φιλανθρωπία ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας κατήνησε δυσσευρετον εἶδος. Σκλήρυνσις καὶ ἀτομισμὸς ἔχομεν καλύψει τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν ὥσάν ὅστρακον ἄθρανστον μέχρι προδοσίας τῆς.

τόσο συνήθεις στὴν ἀνθρώπινη μικρότητα.

Πέρα λοιπὸν ἀπὸ τὰς θεολογικὰς λεπτομέρειας περὶ τῶν μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας, βασικὸ παραμένει ὅτι ἀνάμεσα στὴν δύναμιν ἑνὸς μυστηρίου καὶ στὴν «ἐν ἐπιγνώσει ζωῇ» τοῦ χριστιανοῦ, στὰ ἔργα καὶ στὴν ἐν γένει ἡθικὴ συμπεριφορὰ του ὑπάρχει ἐσώτατη σχέσις, ἡ παρανόησις τῆς ὁποίας εἶναι πέρα ὡς πέρα αὐτοπία.

Παράλληλα ὅμως μὲ τὴν παραπάνω προσπάθεια, ποὺ ἀποτελεῖ κατ' οὐσίαν ἡθικὸ ἀγώνισμα τοῦ καθενὸς μας προσωπικά, ὑπάρχει ὁ τομέας ἑνὸς ἄλλου μεγάλου καθήκοντος, τῆς ἀκεραιότητος δηλαδὴ τῶν ἱερῶν μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως αὐτὰ μᾶς τὰ παρέδωσαν οἱ αἰῶνες.

Αὐτὸ βέβαια τὸ τελευταῖο βαρύνει κυρίως τὸν κληρὸν, ποὺ εἶναι ὁ ἄμεσος ὑπεύθυνος.

Πόσο ὠραῖο καὶ πόσο ἡθικὰ δημιουργικὸ εἶναι, ὅταν βλέπουμε εὐλαβεῖς κληρικούς νὰ ἐπιτελοῦν μὲ ἀληθινὸν φόβον Θεοῦ τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἀλλὰ καὶ τόσο ἀποκαρδιωτικὸ εἶναι νὰ συναντᾶμε—δυστυχῶς πόσο συχνά—στὴν ἐκτέλεση τῶν μυστηρίων αὐτῶν μὴ πέρα ὡς πέρα καταστρεπτικὴ προχειρότητα. Οὔτε φόβος Θεοῦ γιὰ τὸ ἐπιτελούμε-

Ἐπιστρεφομεν ἐν τῇ ἐγκανχωμένῃ ἐξελίζει τῶν ἡμερῶν μας εἰς τὸν νόμον τῆς ζούγκλας.

Πῶς λοιπὸν νὰ μὴ χαιρετίσῃ κανεὶς μὲ πνευματικὸν ἐνθουσιασμόν, ἐκδηλώσεις ὡς τὴν σημερινήν; Πῶς νὰ μὴ τὴν ἐπαινέσῃ νὰ μὴ τὴν συνδέσῃ μὲ τὴν χρυσὴν αὐτὴν τῆς παραδόσεως τοῦ ἐμπράκτου χριστιανισμοῦ;

Διὰ τὸν ὑποφαινόμενον ὅμως τὸ γεγονὸς λαμβάνει ἐντὸς τούτου μίαν ἰδιαιτέραν προέκτασιν.

Ὅταν ἡ ἐκδήλωσις αὕτη πηγάζῃ ἀπὸ τὰς ἀστείρευτους φλέβας τοῦ ἀγῶνος μας ὅταν τὰ πρόσωπα ποὺ εἶναι φορεῖς αὐτῆς τῆς ὁριᾶς ἐκδηλώσεως ἀποτελοῦν ἀναστήματα καὶ ἀναθρέμματα τῆς Ἐκκλησίας μας ἡ ἐμὴ ἐλαχιστότης ἐπιμένει νὰ βλέπῃ εἰς τὴν σημερινήν ἐκδήλωσιν κατὰ περισσότερον.

Καὶ τοῦτο δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ἡ δικαίωσις

Ἄλλος ὁμιλος παιδιῶν μετὰ τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων τοῦ Σωματείου «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια».

νο μυστήριον, οὔτε συναίσθησις ἐναντὶ τῆς ἱστορικῆς Ὁρθοδοξίας, ἡ ὁποία ἐθνίσιασε τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων καὶ τὸν πνευματικὸν μόχθον τῶν Θεοφόρων Πατέρων γιὰ νὰ μᾶς παραδώσῃ τὸν ἀνεκτίμητο καὶ ζωοποιὸ αὐτὸ θησαυρό, ἀλλὰ οὔτε καὶ ἡ στοιχειώδης φιλοτιμία ἐναντὶ τῶν πιστῶν ποὺ προσέρχονται στὴν Ἐκκλησία νὰ ἐπιτελέσουν ἓνα μυστήριον.

Βρέθηκα πρὸ ἡμερῶν—ἀπὸ κοινωνικὸ καθήκον—σ' ἓνα ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους Ναοὺς τῶν Ἀθηνῶν καὶ εἶδα ποὺ βρισκόμαστε: Σὲ μὴ ὥρα ἀκριβῶς ἔγιναν τρεῖς γάμοι ἐνῶ σὲ μὴ ἄκρη τῆς Ἐκκλησίας ἔγιναν τὴν ἴδια ὥρα δύο βαπτίσεις. Χρεάζεται τὴν ὥρην νὰ ποῦμε τί εἶδους γάμοι καὶ τί λογὴς βαπτίσεις ἔγιναν;

Αὐτὰ βεβαίως συμβαίνουν γιὰτὶ δὲν ὑπάρχει ἡ ἀνάλογη εὐθύνη ἐκ μέρους πολλῶν κληρικῶν, ἀλλὰ καὶ γιὰτὶ «ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ γίνεται—τόσο συχνά—οἶκος ἐμπορίου».

Καὶ ὅμως κάτω ἀπ' αὐτὰς τὰς προχειρότητας ὑπάρχει μὴ καταστρεπτικὴ δύναμις φοβερὴ σὲ φθορὰ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ καὶ γενικώτερα τοῦ θρησκευτικοῦ βίου τῶν ὀρθοδόξων. Καὶ δὲν πρόκειται νὰ σταματήσῃ ὁ κατήφορος αὐτός, ἂν δὲν ἀναλογισθῇ ὁ καθένας μας τὴν μεγάλην εὐθύνη.

I.N.K.

καὶ ὁ θρίαμβος τοῦ δικαίου ἀγῶνος ποὺ διεξάγομεν καὶ ἀποδεικνύεται ὅτι ὄντως διατηρεῖ ἐντός του τὴν πρωτοχριστιανικὴν ἀγνότητα καὶ εὐρύτητα τῶν σκοπῶν.

Οὐδεὶς δὲ εἶναι δυνατόν νὰ μὴ παρακολουθῇ μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον τὴν ὥραίαν σας αὐτὴ προσπάθεια ἀξίεπαινα μέλη τοῦ σωματείου «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια» καὶ νὰ μὴ εὐχεται τὴν ἔτι μεγαλυτέραν καὶ ἀποδοτικωτέραν καρποφορίαν ἐν τῷ μέλλοντι.

Πρέπει νὰ σᾶς διαβεβαιώσω δι' ἄλλην μίαν φοράν ὅτι ὄχι μόνον τὰ ὅμιατα καὶ αἱ εἰλικρινεῖς εὐχαὶ ὧν μας εἶναι στυλωμένοι ἐπάνω εἰς τὸ θεάρεστον ἔργον τῆς φιλανθρωπίας, τὸ ὅποιον μὲ τὴν τὴν θέρμην ὑπουργεῖται. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ Σωτὴρ ἐπευλογεῖ καὶ κατευθύνει ἀπὸ ἐπιτυχίας εἰς ἐπιτυχίαν τὰ φιλάλληλα βήματά σας.

Διότι δικαίως καὶ ἔπαινος ὕψιστος ἀνήκει μόνον εἰς τοὺς γνωρίζοντας νὰ ὁμιλοῦν τὴν γλῶσσαν τῶν ἔργων.

Ἡ ἀγαθὴ πράξις, λέγει ὁ Μ. Βασίλειος, δὲν χάνεται.

Ὁ σπείρων χάριν θερίζει φιλίαν καὶ ὁ φιλεῦ-
ων ἀγαθότητα συνάζει ἀγάπην.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον καὶ τὰ μέλη τοῦ Σωματείου «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια» εὐχαριστοῦν δλους τοὺς παρευρεθέντας κατὰ τὴν ὥς ἄνω τιμητικὴν τελετὴν, ἰδιαίτερως εὐχαριστοῦν τοὺς προετοῦντας καὶ τὴν ἀδελφότητα τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ πατρὸς Παρθενίου ἧτις προσέφερεν τὸ λινομέτακον ὕφασμα διὰ τοῦ ὁποίου κατεσκευάσθησαν 62 μπλουζαὶ τῶν ἀπὸ ρων παιδῶν.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 622-952

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
ὑπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Βρετάκος
Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι
ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δραχμὰς 15.-
» Ἐτησίᾳ » 30.-
Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δολλάρια 2
» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 1

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλῆν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, ὁδὸς Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι.
(Ἐν τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

Η ΥΠΟΥΛΟΣ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ ΤΩΝ ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΩΝ ΟΙ ΓΕΔΕΩΝΤΑΙ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΤΙΟΡΘΟΔΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Ὁ προτεστάντης δικηγόρος κ. Ι. Μαγκριώτης στενός συνεργάτης τοῦ Περιοδικοῦ τῶν δῆθεν Ἑλλήνων Εὐαγγελικῶν «Φωνὴ τοῦ Εὐαγγελίου», ἐχολώθη διότι ἠλέγξαμεν τὸν Διτὴν τοῦ Δημ. Σχολείου Ἀνω Ἑλλυσίων Ἀθηνῶν διανειμάντα δωρεὰν Κ. Δ. ἐκδόσεως τῆς Διεθνούς Ὁργανώσεως Γεδεωνιτῶν οὐσας μετεφρασμένας ἀνευ τῆς ἀδείας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, (Βραδυνὴ 11 Μαΐου) καὶ εἰς τὸ φύλλον τῆς «Βραδυνῆς» τῆς 19 Μαΐου ἔ. ἔ. ὑπεραμύνεται οὗτος τῆς Ὁργανώσεως τῶν Γεδεωνιτῶν ἐν Ἑλλάδι, ἢ ὅποια διανέμει ἀφειδῶς δωρεὰν Κ. Δ. Προτεσταντικοῦ ρυθμοῦ Γράφει ὁ κ. Μαγκριώτης διὰ ἡ ὁργάνωσις αὕτη εἶναι ὑπερδογματιστος δηλαδὴ ἐρμαφρόδιτος. Καὶ ὅτι ἔργον αὐτῆς ἡ δωρεὰν διάθεσις Ἀγίων Γραφῶν. Ἐρωτῶμεν : Ἡ ὁργάνωσις αὕτη δὲν γνωρίζει ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἑλλ. Ἐκκλησία, εἰς τὸ ζήτημα τῶν Ἀγίων Γραφῶν ἀναγνωρίζει μόνον τὴν μετάφρασιν τῶν ἑβδομήκοντα τῆς Π. Δ. καὶ τὸ στερεότυπον αὐθεντικὸν Κείμενον τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων τῆς Κ. Δ. ; Ὅτι τὸ α' ἄρθρον τοῦ Ἑλλ. Συν)τος ἀπαγορεύει τὴν κυκλοφορίαν Ἀγίων Γραφῶν μεταφρασμένων ; Τότε πῶς ἔρχονται νὰ σκοτίσουν τὴν χώραν τῶν Φώτων καταπατοῦντες ἀπαραβάτους νόμους τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας καὶ νόμους τοῦ Κράτους διανέμοντες δωρεὰν Κ. Δ. Προτεσταντικὰς γερμύσας αἰρετικῶν δοξασίων ; Τὸ Οἰκ. Πατριαρχεῖον τὸ 1836 δι' ἐγκυκλίον του ἀπηγόρευσε τὴν κυκλοφορίαν μεταφρασμένων Ἀγίων Γραφῶν, διότι διὰ τῆς μεταφράσεως ἀλλοιώνεται τὸ πρωτότυπον Κείμενον, ὅπερ ἐνάντιον πρὸς τὴν ρῆσιν τῆς Π. Δ. «Ἐν αὐτοῖς οὐκ ἔστι προσθεῖναι, καὶ ἀπ' αὐτῶν οὐκ ἔστιν ἀφελεῖν». (Δευτερ. ΙΒ. 32). Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Νεόφ. Βάμβας ὁ μεταφράσας τὴν Π. Δ. ἥτο ὄργανον τῶν Προτεσταντῶν, ἢ δὲ μετάφρασις του δὲν ἔτυχε Ἐκκλησιαστικῆς ἐγκρίσεως, πλην τὴν ἐνεκολλώθησαν αἱ Προτεσταντικαὶ ἀναρχικαὶ παραφράσεις ἐπειδὴ ἐπιμαχά χωρὶα μετεφράσθησαν κατὰ τὴν αἰρετικὴν τῶν δοξασίαν. Οὗτος καθὼς καὶ οἱ Μάξιμος Καλλιπολίτης Ἱερομόναχος 1638 ὁ Ἀλ. Πάλλης 1902, ὁ Γ. Βουγιουκλάκης τὸ 1945 καὶ ὁ Σωδιάτης τῶν ἡμερῶν μας καὶ ὅποιοςδήποτε ἄλλος ἔστις θὰ θέσῃ βέβηλον χεῖρα καὶ θὰ παραχαράξῃ διὰ τῆς μεταφράσεως τὰς Ἀγίας Ἀποστολικὰς Γραφάς, θὰ ὑπάγεται εἰς τὴν ἀπαγορευτικὴν Ἐγκύκλιον τοῦ Οἰκ. Πατριαρχεῖου τοῦ 1836, καὶ εἰς τὴν ρῆσιν τῆς Ἀποκαλύψεως ΚΒ'. 19. Ὅταν εἰς σκευὸς φαγητοῦ πέσῃ ὀλίγη ἀκαθαρσία, τοῦτο εἶναι ἀκατάλληλον πρὸς βρῶσιν. Ὅταν πᾶς ἐχέφρων ἀποφεύγῃ τὰ νοθευμένα τρόφιμα, πολὺ περισσότερον πᾶς Χριστιανὸς δεόν νὰ ἀποφεύγῃ τὰς νοθευμένας διὰ τῆς μεταφράσεως Γραφάς.

Αἱ Ἀγίαι Γραφαὶ δὲν εἶναι φιλολογικὸν κεί-

μενον κατάλληλον πρὸς λογοτεχνικοὺς πειραματισμούς. Ἀκόμη ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ εἰς ξένας γλώσσας μετάφρασις δὲν εἶναι ἐπιτυχής. Καὶ ὁ Λούθηρος τὸ χωρίον Ἰωάννου α' καὶ Γερμανιστὶ τὸ μεταφράζει; Dei Gott (=παρὰ τῷ Θεῷ), ὅπως ἀκριβῶς καὶ ὁ Βάμβας. Μήπως λεληθότως δὲν εἰσάγεται ἡ αἵρεσις τοῦ Ἀρείου εἰς τὴν μετάφρασιν τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου μετὰ συνεχῇ κατὰ σειρὰν τέσσαρα ἦτο (καὶ Θεὸς ἦτο ὁ Λόγος) ὅπου δύνανται τις νὰ σκεφθῇ ὅτι ὁ Λόγος (Χριστὸς) κάποτε δὲν ἦτο; Ἡ μήπως εἰς τὸ κατὰ Λουκᾶν ια' 27-28, τὸ Μενοῦνγε λεχθέν ὡς βεβαιωτικὴ ἀπάντησις τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὴν ἀγνωστος γυναῖκα τὴν μακαριόσαν τὴν Παναγίαν Μητέρα τοῦ Χριστοῦ, μέδολιότη-τα ἡ μετάφρασις τὴν κάμη ἀρνητικὴν διὰ τοῦ μάλλον; Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ὑπέρμαχος τῆς μελέτης τῶν Ἀγίων Γραφῶν μὲ γνώμονας τοὺς Ἁγίους Πατέρας, τὸν Ἱερὸν Κλῆρον καὶ τοὺς Ἱεροκῆρυκας. Ἐσχάτως δὲ ὁ Καθηγητὴς κ. Π. Τρεμπέλας ἐξέδωκε τὴν Κ. Δ. Κείμενον καὶ παράλληλον μετάφρασιν κατ' ἔννοιαν. Αὐτὴν λοιπὸν τὴν Κ. Δ. ἐὰν ἡ πρόθεσις τῶν Γεδεωνιτῶν ἦτο ἱερά, ἔπρεπε νὰ διανείμουν εἰς τὸν Ὁρθόδοξον Ἑλλ. Λαόν. Ὁ νοῦν νοεῖτω.

Ἐν Δράμα τῇ 24 Μαΐου 1961

† Ἱερεὺς ΜΙΧΑΗΛ Ν ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ

τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ.

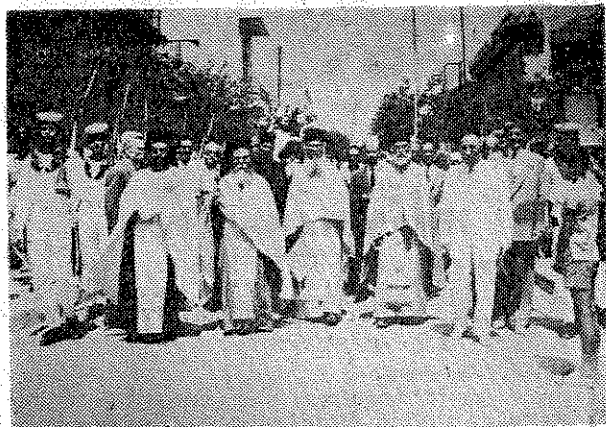
Γαληνοῦ 90 — ΔΡΑΜΑΣ

Ἀδελφικὸς χαιρετισμὸς.

Σημειοῦμεν μὲ ἰδιαιτέραν ἱκανοποίησιν τὴν ἐξακολουθητικὴν πνευματικὴν καρποφορίαν τοῦ ἀδελφοῦ περιοδικικοῦ «Χριστιανικὴ ἐπιστήμη». Συντηροῦμενον ἀπὸ τὴν ἀκένωτον πηγὴν τοῦ ζήλου τοῦ ἐν Βόλῳ ἀδελφοῦ κ. Α. Παυλῆ διαγράφει μίαν ἐλπιδοφόρον ἀνοδικὴν πορείαν πρὸς δόξαν τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας τὴν ὁποίαν ὑπηρετεῖ. Δὲν ἠμποροῦμεν παρὰ νὰ χαιρετίσωμεν καὶ αὐτὴς τὴν παρουσίαν του καὶ νὰ ἐδῇ ὅσον πληρομένην πνευματικῶν καρπῶν.

Τὴν 12ην Μαΐου τὸ εὐλαβὲς ἐκκλησιαστικὸν τοῦ ἱ. Ν. Εὐαγγελιστοῦ Κορυθαλλοῦ μετέβη εἰς τὴν ἱ. Μονὴν Ἁγίας Τριάδος Λουτρακίου, ὅπου ἐτέλεσε κατανυκτικὸν μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν ψυχῶν τῶν ἀειμνήστων Ποιμεναρχῶν ἡμῶν Γερμανοῦ Δημητριάδος καὶ Γερμανοῦ Βαρυκοπούλου. Ἀνωτέρω στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν κατα-
νυκτικὴν ἱεροτελεσίαν.

Κλῆρος καὶ λαὸς περιφέρουν μὲ βαθυτάτην εὐλάβειαν τὴν Εἰκόνα τῶν Ἀγίων Κορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου εἰς τὸν ἐν Πειραιεὶ φερώνυμον Ἱερὸν Ναόν κατὰ τὴν πανηγυρικὴν ἐορτὴν τῶν Ἀγίων.

ΟΣΙΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Ο ΕΝ ΑΘΩ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Παρὰ τῷ συγγενικῷ πλέον οἴκῳ ὁ Ὁσίος εὔρε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπιδοθῇ ὁλοψύχως εἰς τὴν μελέτην καὶ τὴν προσευχὴν καὶ νὰ προετοιμασθῇ καταλλήλως διὰ τὸ νέον στάδιον τῆς ζωῆς, δι' ὃ ἦτο ἀνωθεν προωρισμένος.

Ἦτο ἤδη τέλειος Μοναχὸς καὶ Ἀσκητής, πρὶν εἶτι ἐνδυθῇ τὸ Μοναχικὸν σχῆμα.

Τὴν τοιαύτην ἀγνὴν καὶ ἱσάγγελον πολιτείαν τοῦ Ἀβραμίου βλέπον τὸ παντέφορον ὄμμα τοῦ Θεοῦ καὶ προβλέπον τὴν ἀγαθὴν του προαίρεσιν καὶ τὴν μελλοντικὴν πνευματικὴν του τελεσφορίαν καλεῖ αὐτὸν εἰς βίον ὑψηλότερον καὶ τὸν ἀναβιβάζει εἰς τὰ ὕψη ἐκεῖνα τὰ μετάρεια, ἃ παιδιόθεν ἐπόθει καὶ ἐδίψα ἡ περιπατῶς ἀγαπῶσα τὸν Θεὸν καρδιά του.

Ἐκ θείας οἰκονομίας γνωρίζεται μὲ τὸν ἀγιώτατον Μιχαὴλ τὸν Μαλεῖνον, ἡγούμενον τῆς μονῆς τοῦ Κυμινᾶ, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν μονὴν μεταβαίνει καὶ κορυεῦται Μοναχὸς μετονομασθεὶς ἀπὸ Ἀβραμίου εἰς Ἀθανάσιον. Δὲν ἀνήκει εἰς τὰς δυνατότητας τοῦ ἀνθρωπίνου καλάμου νὰ διαγράψῃ ἢ νὰ σκιαγραφήσῃ τὴν ἀρετὴν, ἣν ἐνεκολώθη καὶ ἔκαμε κτῆμα καὶ βίωμά του ὁ Ἅγιος εἰς τὴν μονὴν τῆς μετανοίας του. Τοσαύτη ἦτο ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἔφεσις καὶ ὁ διακαὴς ἔρως, ὅφ' οὗ κατεφλέγετο καὶ κατατετρώσκετο ἡ καρδιά του, ὥστε τοῦ μὲν σώματος νὰ καταφρονῇ καὶ ὑπερορᾷ ὡς πολέμιον ἱσπώνδον, τῆς δὲ ψυχῆς τοσοῦτον νὰ ἐπιμελῆται, ὥστε νὰ μὴ δίγῃ ποτὲ ὕπνον τοῖς χροτάφοις του καὶ τοῖς βλεφάροις του νυσταγμόν, ἕως ὅτου διὰ τῶν ὑπερβολικῶν καὶ ὑπερανθρώπων ἀγώνων του καταστῇ ἀσώματος ἐν σώματι καὶ ἐπίγειος ἄγγελος, καίτοι φορῶν τὴν ἀνθρώπινην σάρκα.

(Συνεχίζεται)

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΙΕΡΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν μεταπροσεχὴ Τρίτην 26 Ἰουλίου (Π.Η.) ἑορτὴν τῆς Ἁγίας Ὁσιοτάτου Παρασκευῆς, ἑορτάζει καὶ πανηγυρίζει ὁ ἐν Ἀθήναις (Διοσκοῦρων 6 — Μοναστηράκι) φερώνυμος Ἱερ. Νάος. Ἀφ' ἑσπέρας θὰ ψαλῇ ὁ Μέγας Ἑσπερινός, τὴν δ' ἐπομένην πανηγυρικῶς ἡ Θεία Λειτουργία μετὰ ἀρτοκλασίας καὶ θείου κηρύγματος. Παρακαλοῦνται ὅθεν οἱ φιλέοργοι ὅπως τιμῇσωσι τὴν ἑορτὴν καὶ πανηγυρίν ταύτην.

— Τὴν ἰδίαν, ὡς ἄνω ἡμέραν ἑορτάζει καὶ πανηγυρίζει ἡ ἐν Ἀχαρναίς (Μενιδίω) σεβασμία γυναικεία *Μονὴ τῆς Ἁγίας μεγαλομάρτυρος Παρασκευῆς*. Θὰ τελεσθῇ κατανυκτικὴ ἀγρυπνία κατὰ τὴν μοναστηριακὴν τάξιν.

Συκοινωνία: Λεωφορεῖον Ἀχαρνῶν (ἀπὸ ὁδὸν Λιοσίων καὶ Μιχ. Βάδα).

— Τὴν μεταπροσεχὴ Πέμπτην 28 Ἰουλίου (Π.Η.) ἑορτὴν τῆς Ἁγίας Εἰρήνης τῆς Χρυσοβαλάντου ἑορτάζει καὶ πανηγυρίζει ἡ ἐν Παιανίᾳ (Λιόπσει) Ἀττικῆς ἐπ' ὀνόματι τῆς ἁγίας σεμνινομένη σεβασμία *ἱερὰ μονὴ* (γερόντισσα Ματρώνα). Θὰ τελεσθῇ κατανυκτικὴ ἀγρυπνία τῇ συμμετοχῇ πολλῶν ἱερέων κατὰ τὴν μοναστηριακὴν τάξιν.

Συκοινωνία: Λεωφορεῖον Κορωπίου (Θησεῖον — Ἀθήναι) στάσις Καρεῶν.

— Κατὰ τὴν αὐτὴν ὡς ἄνω ἡμέραν ἑορτάζει καὶ πανηγυρίζει ἡ ἐν Λυκοβούσῃ Ἀττικῆς σεβασμία ἱερὰ *Μονὴ τῆς Ἀγ. Εἰρήνης τῆς Χρυσοβαλάντου*. Θὰ τελεσθῇ κατανυκτικὴ ἀγρυπνία.

Συκοινωνία: Λεωφορ. Κάτω Κηφισίας. Στάσις Ἀγ. Βαρβάρας.

— Τὴν 25/7 Ἰουλίου ἑορτὴν τῆς Ἁγίας Θεομήτορος Ἀννης ἑορτάζει καὶ πανηγυρίζει τὸ ἐν τῷ Ι. Ν. τῶν Ἀγίων Τριῶν Παρθένων (Ροῦφ — Ἀθήναι) παρεκκλήσιον τῆς Ἁγίας Ἀννης. Τὴν παραμονὴν θὰ τελεσθῇ Μέγας Ἑσπερινός, τὴν δ' ἐπομένην πανηγυρικῶς ἡ Θεία Λειτουργία.

Συκοινωνία: Λεωφ. Βοτανικοῦ τέρμα.

Ἡ ἡθικὴ δὲν ἐπιβάλλεται ἀλλὰ ὑποβάλλεται

Ὁ γυμνισμὸς κινδυνεύει νὰ μᾶς εἰσὶν εἰς τὴν κλίμακα τῆς ἐκπορευμένης Βαβυλωνίας. Τὸ κύμα τῆς ἀναισχυρίας εἶναι ἀποκαλυπτικὸν μιᾶς βαθυτέρας ἡθικῆς σήφειας. Τὸ κράτος ἡραγκίσθη νὰ λάβῃ μέτρα καὶ ὁ τόπος ὠμίλησεν διὰ τὴν ἀνάγκην περιστολῆς τοῦ κακοῦ. Ἐνῶ ὅμως ταῦτα πάντα δὲν πρόκειται νὰ φέρουν ἀποτέλεσμα ἀποδεικνύεται δι' ἄλλην μίαν φορὰν πόσον μεγάλη εἶναι ἡ ἀνάγκη τῆς θεησκευτικῆς ἀγωγῆς τῶν ἀνθρώπων. Ἡ σημερινὴ ὅμως κατάστασις φωτίζει ὡς τὸ βάθος τῆς τὴν δραματικὴν ἀπουσίαν τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς κοινωνίας.

Ὁ ἀφυπνιστικὸς Κώδων

Ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγὼρας ἀγγέγειλεν ὅτι προτίθεται νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Βατικανὸν πρὸ τῆς Πανορθόδοξου Συνόδου. Καὶ τοῦτο μὲν οὐδὲν ἐξένισεν διότι γνωστὸς ὁ Θεὸς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ. Διότι οἱ μὲν σκοποὶ εἶναι ἀνεκτὰ διαφανεῖς ὥστε νὰ μὴ χρειάζεται νὰ κομίσωμεν γλαῦκα ἐν Ἀθήναις. Οἱ ὀρθόδοξοι ὅμως πρέπει κάποτε νὰ ἀφυπνισθοῦν ὥστε νὰ μὴ εὐρεθοῦν παρηγευμένα θηράματα εἰς τὸν κλωβὸν τοῦ Βατικανοῦ.

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ

Ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τῶν μελῶν τοῦ ΓΦΤ τῆς Ἐκκλησίας τῶν ΓΟΧ εἰς τὴν συνεδρίασιν αὐτῆς τῆς 6)19-7-61 ἀπεφάσισεν ὅπως αἱ ἀρχαιρεσῖαι τοῦ Σωματείου διὰ τὴν τριετὴ ἀναγένεωσιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου διεξαχθῶν τὴν 24 Ἰουλίου π. ἡμ. (6 Αὐγ. ν. ἡμ.) ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ἀπὸ ὥρας 4 ἕως 8 μ.μ.

Καλοῦνται ὅθεν οἱ βουλόμενοι νὰ ἐκθέσωσιν ὑποψηφιότητα ὅπως τὸ ἀργότερον μέχρι τῆς Κυριακῆς 17)30-7-61 ὑποβάλλωσιν σχετικὴν αἴτησιν εἰς τὸν Γραμματεῖα τοῦ Δ.Σ. μετὰ παρὰβόλου 10 δραχ.

Μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ὡς ἄνω προθεσμίας οὐδεμία αἴτησις θὰ γίνεταί δεκτὴ.

Τὸ Δ. Σ. τοῦ ΓΦΤ

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Ὁ Ταλαντίου Ἀνάκιος

Ἀρχ. Π. Τσαλούπης

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Σεινὴ καὶ ἐπιβλητικὴ ὑπῆρξεν ἡ ἑορτὴ ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου τοῦ Ι. Ν. Ἀγίου Σπυρίδωνος Σαλαμίνος. Αἱ ἀγαθαὶ ψυχαὶ τῶν παιδιῶν μας, φιλοτίμως καλλιεργηθεῖσαι ὑπὸ τῶν εὐλαβεστάτων κατηχητριῶν τῶν καὶ τοῦ ἐφημερίου τοῦ ὡς ἄνω Ι. Ναοῦ Πατρός Ἰωάννου, ἔδωσαν διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν εἰς ὅλους μας νὰ ἀντιληφθῶμεν τὴν ἀξίαν τῆς κατὰ Χριστὸν ἀγωγῆς τῆς Νεολαίας μας. Οἱ ὡραῖοι ὕμνοι καὶ τὰ τόσον ἐπιτυχῶς παιχθέντα ὑπὸ τῶν παιδιῶν συγκινητικὰ σκέτο, ἀποδεικνύουν ἐπιμοχθὸν ἐργασίαν, διὰ τὴν ὁποῖαν ἀξίζουν θερμὰ συγχαρητήρια πρὸς τοὺς καλοὺς ἐργάτας τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Κυρίου.

Εἰς τὰ παιδιά εὐχόμεθα ὑγιεῖν καὶ πρόοδον.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Εἰς βαθύ γῆρας καὶ πλήρης ἐναρέτου βίου ἀπεδήμησεν εἰς Κύριον ἡ πολυσέβαστος *Χαίδα Γ. Αἰβαλιώτη*. Καθ' ὅλην τὴν ζωὴν τῆς ὑπῆρξεν ὑπόδειγμα ἀρετῆς καὶ ἀφοσιώσεως εἰς τὸν ἱερὸν ἡμῶν ὑπὲρ τῆς Ὀρθόδοξίας ἀγῶνα.

Τὴν ἐν Πειραιεὶ εὐρύχωρον οἰκίαν τῆς εἶχεν ἀπὸ ἐτῶν διαθέσει ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀδελφῶν ἐνοριτῶν τοῦ Ι. Ν. Ὑπαπαντῆς τοῦ Σωτήρος καὶ μάλιστα κατὰ τὰς ἀποφράδας ἡμέρας τοῦ διωγμοῦ. Συλλυπούμεθα εἰλικρινῶς πάντας τοὺς συγγενεῖς τῆς θανούσης, συμμεριζόμεθα δὲ τὴν βαθυτάτην λύπην ὅλων τῶν ἀδελφῶν ὅσοι ἐγνώρισαν καὶ ἐνεπνεύσθησαν ἀπὸ τὴν εὐγενῇ φυσιογνομίαν τῆς Αἰωνία αὐτῆς ἡ μνήμη.

— Τὴν 1 Ἰουλίου ἐ.ε. ἀπῆλθε τοῦ κόσμου τούτου ὁ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἀδελφός *Ὁρέστης Γεωργιάδης*. Τὴν ἐνάρετον ζωὴν του ἐπλούτισεν ἡ ἄσκος ἐργατικότης του εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἱερ. ἡμῶν ἀγῶνος. Ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν διετέλεσεν ἐπίτροπος τοῦ Ι. Ν. Ἀγίου Γεωργίου καὶ Νέστορος Θεσσαλονίκης.

Ἐκφράζομεν τὰ θερμὰ μας συλλυπητήρια πρὸς πάντας τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς τοῦ ἀειμνήτου, τοῦ ὁποίου ἔστω Αἰωνία ἡ μνήμη.